

Kes me oleme ja kuidas me usume?

Tuomas Hänninen

Sissejuhatus

Mõned aastad tagasi pidasin palvetundi ühes kinnipidamiskohas. Teadsin, et seal olid käinud mitme usuliikumise inimesed juba aastaid pidades samasuguseid palvetunde enne mind. Alustasin palvetundi rääkides enesest, oma perest ja sellest, kelle poolt läkitatuna tulin üritusele. Tahtsin rääkida Piiblile tuginedes sellest, kuidas ma usun. Kõne alguses lugesin kirjast korintlastele teksti: „Meie oleme nüüd Kristuse käskjalad, otsekui Jumal ise julgustaks meie kaudu. Me palume Kristuse asemel: Andke endid lepitada Jumalaga!” (2Kr 5:20)

Lisaks mulle osales palvetunnis neli meest. Üks neist segas mu jutule vahele, ta oli väga kriitiline. Kõne lõpus ütles teine kuulaja üllatuslikult, et ta tahaks uskuda nii, nagu ma olin õpetanud. Õnnistasin teda evangeeliumiga. Huvasti jättes palus ta, et ma tuleksin peagi uuesti tagasi. Usk on eri asi kui erinevad usundid või usklikkus. Maailmas ja meie riigis on mitmesugust usklikkust, mitmeid usuliikumisi ja kogukondi, kes usuvad ja õpetavad erineval viisil. Umbes kolmandik Soome elanikest ei kuulu ühtegi usukogukonda. Religioosus on mõiste, mis viitab usundile põhinevale asjale või inimestele, kelle elus mingi usund on oluline. Usk seevastu on väga isiklik, Jumala poolt saadud suur and.

Usume, et Jumal valib ise usuanni saaja. Valik on sõltumatu usundist või religioosusest, keelest, rassist või rahvusest. Iga laps, kes sünnib maailma, saab usu anni juba sigitumise hetkel. Jumala ilmutus, päästeplaan ja armujärjekord on kirja pandud Piiblis. Juba uue liidu alguses oli mitmeid erisuguseid usundeid, religioone ja õpetusi. Inimeste keskel liikus vaimulikke õpetajaid, kes õpetasid erineval viisil. Paulus õpetas teistmoodi kui teised ja tahtis ka kaitsta Jumala lapsi selgete sõnadega valeõpetuse eest. Ta kirjutab: „Aga kui ka meie ise või ingel taevast kuulutaks mingit evangeeliumi selle asemel, mida meie oleme teile kuulutanud - see olgu neetud!” (Gl 1:8)

Paulus oli saanud pöördumise osaliseks ja lähenes kirjaga Korintose elanikele, kes uskusid samamoodi kui tema. Kiri polnud niinimetatud üldkristlik, mis oleks mõeldud kõigile kristlikult mõtlevatele või usulistele inimestele. Kirja alguses räägib ta, kes ta on, ja piiritleb, kellele kiri on mõeldud. Paulus tervitab kogudust nõnda: „Paulus, Kristuse Jeesuse apostliks kutsutud Jumala tahtmisel, ja vend Soostenes - Korintoses olevale Jumala kogudusele, Kristuses Jeesuses pühitsetuile, kutsutud pühadele ning kõigile neile, kes kõigis paigus appi hüüavad meie Issanda Jeesuse Kristuse nime, kes on nende ja meie Issand: Armu teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt! (1Kr 1:1–3)

Kes me oleme ja kuidas me usume? Kuidas me õpetame ja kuidas me eristume teistest? Me oleme kristlased, Jumala lapsed siin maailmas. Me oleme Soome luterliku kiriku liikmed, nõnda nagu ka 2/3 umbes 5,5 miljonist soomlasest. Meie rahvakiriku sees liidab meid kokku sama piibellik usk. Selle omanikuna oleme saanud Jumala lapse väärtusliku nime ja sellega seotud õigused. Johannes röömustas Jumala lapse nime üle, mille ta oli saanud, ja kirjutas oma heameelest nõnda: „Vaadake,

kui suure armastuse Isa on meile andnud: meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi. Maailm ei tunne meid, sest ta ei tunne teda.” (1Jh 3:1)

Maailm ei saa tunda meid ära ega teha vahet meie ja teiste usklike inimeste vahel. Meid ei nimetata või tunnistata Jumala lasteks. Enamik inimestest nimetab meid vaid üheks rühmituseks või äratusliikumiseks teiste liikumiste ja kogukondade hulgas. Siin Soomes nimetatakse meid vanapärasteks lestadiuslasteks (vanhoillislestadialainen). Peamiselt teiste poolt meile antud nimetus aitab inimestel teha vahet meie ja näiteks kiriku teistsuguse õpetuse vahel ning meie ja meist erineval viisil õpetavate äratusliikumiste vahel.

Jumalal on ainult üks õige usk, evangeelium ja kuulutus. Kui räägitakse piibellikust usust, rõhutab Piibel sõna üks. Usundeid ja religioone võib olla mitmeid, aga usk on ainult üks. Paulus kirjutab: „Üks ihu ja üks vaim, nagu te olete ka kutsutud üheks lootuseks oma kutsumise poolest; üks Issand, üks usk, üks ristimine, üks Jumal ja kõikide Isa, kes on kõikide üle ja kõikide läbi ja kõikide sees.” (Ef 4:4–6)

Eelneva Piibli kirjakohta põhjal usume, et samas paikkonnas, samas linnas või samas riigis saab olla ainult üks Jumala laste hulk, kes õpetab Piiblit ühel viisil. Väliselt ei saa meie ja teiste inimeste vahel vahet teha. Üldiselt kanname ju samasuguseid riideid ja käitume nii nagu teisedki. Käime tööl ja osaleme ka ühiskondlikes tegevustes igaüks oma soovide kohaselt. Meis elava patu pärast on meie elus näha ka inimlikke langemisi, vigu, eksimusi ja vale käitumist. Me ei saa hoida ennast patu mõjutuste ja patu tegemise eest. Johannes tunnistab, et ta on teinud pattu, ja kirjutab: „Kui me ütleme: „Meie ei ole patustanud”, siis me teeme tema valetajaks ja tema sõna ei ole meis.” (1Jh 1:10)

Usume ja tunnistame nagu Paulus, et me ei suuda iialgi teha seda head, mis me tahaksime. Paulus kirjeldab oma patustust ja viletsust nõnda: „Ma tean ju, et minus – see tähendab minu loomuses – ei ole head. Tahet mul on, aga head teha ma ei suuda. Sest head, mida ma tahan, ma ei tee, vaid paha, mida ma ei taha, ma teen. Kui ma aga teen seda, mida ma ei taha, siis ei tee seda enam mina, vaid patt, mis elab minus.” (Rm 7:18–20). Jumala lapsi on kõikjal maailmas. Meiega samamoodi uskuvaid elab siin Soomes ja ka mujal maailmas. Me oleme kogenud Püha Vaimu läbi Jumala laste pereosadust näiteks Rootsisis, Põhja-Ameerikas, Aafrikas ja Venemaal elavate meiega samal moel uskuvate inimestega.

Jumal on lubanud meil saada teada paljudes riikides elavatest ja samal viisil uskuvatest inimestest. Jumal teab, aga meie ei tea, kus kõikjal maailmas on elava usu omanikke. Elame ja tegutseme ühiselt ja koostöös. Tegutseme eri riikides, erinevalt organiseeritud ühiskondades, seaduste kohaselt organiseeritud. Oleme organiseerinud tegevuse ja rajanud eri paikkondadesse ühendusi, ennekõike kokkutulemistele korraldamiseks. Soomes kasutame ühenduse kohta nime Rauhanyhdistys (Rahuühendus). Näiteks Helsingis tegutsev ühendus on Helsingin Rauhanyhdistys ry (Helsingi Rahuühendus, registreeritud ühendus).

Ühenduse nime kõige kesksema tähenduse kohaselt on meil usu läbi Jumala rahu ja seda pakume me ka teistele. Tahame elada rahu koos teistega. Kui me tegutseme koos, moodustame me eri paikkondades ka inimkoosluse. Kogukonna tegevusse võib mõnikord kaasata ka neid, kes on õigest usumõistusest lahti öelnud. Inimeste kogukonnana koostegutsemine või sellesse kuulumine, olles vanapärane lestadiuslane, ei tee iialgi inimest õigeks. Vajatakse elavat, Jumala poolt kingitud südame usku.

Kohtame elus ja argipäevas eri viisil uskujaid. Ka Paulus kohtas misjonireisidel inimesi, kes uskusid eri viisil, ja vestles nendega. Oma kirjas tahtis ta teha vahet Korintoses elavate, samal viisil uskuvate ja teiste Kristuse nimel õpetavate vahel, rõhutades „Nõnda nagu meiegi” (seda öeldakse soome Piiblis, aga eesti Piiblis mitte. Siiski asi selgub hiljem samas peatükis.) Me ei tunne vaimuliku sidet teisel viisil uskujatega. Selle tundmine on usu kaudu saadud usu tundmus. Ehkki me usume eri viisil, elame me ühist argipäeva kõikidega, töötame ja teenime isamaad koos teistega.

Me tahame sobitada rahu ja järgida nõuannet, mille Paulus andis Roomas elavatele Jumala lastele: „Kui võimalik, niipalju kui oleneb teist, pidage rahu kõigi inimestega!” (Rm 12:18) Meie ülesandeks on kuulutada evangeeliumi. Me ei taha vaielda või olla teistmoodi uskujate vastu. Väärtustame ja austame meist erinevalt uskujate veendumust. On ka neid, kes ei usu nõnda nagu me, aga sellegipoolest väärtustavad meid ja toetavad meie toiminguid.

Piibel kirjeldab Markuse evangeeliumis sündmust, kus jüngrid kohtusid Jeesusesse erineval viisil uskuva mehega ja lähevad takistama tema tegemisi. Markuse evangeeliumis kirjeldatakse sündmust nõnda: „Johannes lausus talle: „Õpetaja, me nägime üht meest sinu nimel kurje vaime välja ajamas ja me püüdsime teda keelata, sest ta ei käi koos meiega.” (Mk 9:38) Jeesus ei kiitnud heaks jüngrite tegutsemisviisi ja noomis neid, öeldes: „Ärge keelake teda... kes ei ole meie vastu, on meie poolt.” (Mk 9:39-40) Seevastu Jeesus lubas isegi tasu neile, kes on Kristuse omade ehk jüngrite poolt. Jeesus ütles: „Jah, kes iganes annab teile juua kas või karikatäie vett, sellepärast et te olete Kristuse omad, tõesti, ma ütlen teile, ta ei jää oma palgast ilma!” (Mk 9:41)

Tasu, mida Jumal võib inimesele anda, on pääseda Kristuse omaks ja saada igavene elu. Elav usk liidab meid elavaks koguduseks. Usuliselt ei ühenda meid organisatsioon, ühendus ega kogukond. Ainult Püha Vaim võib koguda Jumala lapsed elavaks koguduseks nõnda kui uue liidu alguse sündmustes. Esimesel nelipühäl pärast Püha Vaimu väljavalamist oli Jumala laste elus ja tegemistes näha suurt muutust, kuna sündinud oli usklikevaheline ühendus ja osadus Kristuse kogudusega. Jeesus oli ennustanud algkoguduse sündi, kui Jumala läkitatud Püha Vaim langeb Jumala laste keskele, kogub koguduse ja hakkab sündinud koguduse õpetajaks.

Jeesus ütles: „Seda ma olen teile rääkinud teie juures viibides. Aga Lohutaja, Püha Vaim, kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen öelnud.” (Jh 14:25-26). Jeesuse järgijad on Kristuse tunnistajad. Jumala koguduse ülesandeks anti käsk kuulutada meeleparandust pattude andeksandmiseks kõigile rahvastele. Misjonikäsus õhutatakse: „Ja Jeesus ütles neile: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!” (Mk 16:15)

Paulus õpetas Timoteost, kuidas koguduse keskel tuli evangeeliumitööd tehes käituda. Ta kirjeldab koguduse olevat Piibli alusel seisv sammas, mille tipus on tõde ehk Kristus. Koguduse tähtsaks ülesandeks on alati pidada Kristust nähtavalt esil kõikjal maailmas. Paulus kirjutab Timoteosele: „Kui mu tulek siiski viibib, sa teaksid, milline peab olema eluviis Jumala kojast, mis on elava Jumala kogudus, tõe sammas ja alustugi.” (1Tm 3:15). Kõik need, kes võtavad usuga vastu Kristuse evangeeliumi ja ristitakse, saavad Jumala koguduse elavateks liikmeteks ja saavad kutse evangeeliumi tööle.

Pühast Vaimust mõjutatud usk ja armastus liidavad usklikud üheks ja samaks Piibli alusel seisvaks sambaks, Jumala elavaks koguduseks. Koguduse teine ülesanne on hoolitseda usklike eest ja hoida neid. Usk mõjutab neid, kes on saanud sama usuanni, nii et nad tahavad saada kokku Jumala sõna

läbi. Jumala lastena vajame me üksteise tuge. Meil on vaja püsida õiges Kristuse õpetuses. Apostlite tegudes räägitakse algkoguduse elust ja tegemistest: „Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes.” (Ap 2:42).

Kogu meie tegevuse aluseks on kõigile avatud kokkutulekud. Kokkutulekute keskmes on Piibel, mida loetakse ja seletatakse Piibliga. Püha Vaimu poolt ellu äratatud piibellik kuulutus kutsub ühendusse väljaspool kogudusi elavaid inimesi, kelle südametunnistuse on elava Jumala seadus äratanud, ja julgustab uskuma neid, kes on juba saanud usuanni. Koguduse töö toetamiseks on meil mitmesugused eri sihtrühmadele suunatud tegevused, väljaanded ja helisalvestised.

Maailmast eraldatud Jumala laste hulk on Jumala vaimulik pere. Paulus kirjutab Efeslastele: „Järelikult ei ole te nüüd enam võõrad ja majalised, vaid pühade kaaskodanikud ja Jumala kodakondsed”. (Ef 2:19). See võrdlus ei ole ainult osutav kujund. See suunab selgelt õigesse õpetusse kogudusest. Iga inimene maailmas teab, mida tähendab inimsuhete tasandil samasse peresse kuulumine, olla teisele inimesele õde või vend. Inimene ei saa öelda, et ta kuulub samasse Jumala peresse, kui ta ei tunne, et on usuliselt leidnud perekonnast teisi liikmeid, vendi ja õdesid. Jumala peres on isa, ema, õed ja vennad. Jumala perekonda kuulumine on isiklik usukogemus.

Usu kaudu võime tunda, et oleme Jumala peres elavad Jumala lapsed. Jumal on meie tõeline isa, kogudus on meie hoolitsev ema ja meiega samamoodi usuvad inimesed meie õed ja vennad. Ka Jeesus kuulub Jumala peresse meie vennana. Jeesusel tuld ütlema, et tema ema Maarja ja maised vennad on väljas ja tahavad temaga kohtuda. Matteuse evangeeliumis kirjeldatakse, kuidas Jeesus reageeris asjale: „[Aga keegi ütles talle: „Vaata, su ema ja su vennad seisavad väljas ja tahavad sinuga rääkida!”] Tema aga kostis teate toojale: „Kes on mu ema ja kes on mu vennad?” Ja sirutades käed jüngrite poole ütles ta: „Ennäe, mu ema ja mu vennad! Sest kes iganes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevas, see on mu vend ja õde ja ema.” (Mt 12:47–50).

Me elame maailmas, aga me ei ole pärit maailmast. Me ei taha elada nagu maailm ega armuda sellesse maailma. Tahame järgida Pauluse nõuannet Rooma Jumala lastele. Ta ütleb: „Ja ärge muganduge praeguse ajaga, vaid muutuge meele uuendamise teel, et te katsuksite läbi, mis on Jumala tahtmine, mis on hea ja meelepärane ja täiuslik.” (Rm 12:2)

Oleme maailmas võõrad. Johannes hoiatab kaduvasse maailmasse armumise eest nõnda: „Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas! Kui keegi armastab maailma, siis ei ole temas Isa armastust. Sest kõik, mis on maailmas – lihahimu ja silmahimu ja elukõrkus –, ei ole Isast, vaid maailmast.” (1Jh 2:15-16). Oleme patused nagu kõik maailma inimesed, aga usk mõjutab meid sooviga võidelda ahvatleva ja võrgutava patu vastu. Meil on tänu Kristusele kingiks saadud õigus ja Kristus võitleb meis usu kaudu. Jumala laps on uus loodu. Paulus õpetab: „Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, vana on möödunud, vaata, uus on sündinud.” (2Kr 5:17)

Tänu Kristusele oleme kõlbulikud Jumala lastena oma usu eest võitlema. Ainult usust, ainult armust, ainult Kristuse teene tõttu. Usu tulemusel võivad meie väärtused ja kumbed erineda teiste eluviisidest. Usk juhhib meie väärtusi ja eluviise. See väljendub näiteks eitavas suhtumises alkoholi, hukutavasse meelelahutusse, seksuaalsesse väärkäitumisse ja maisesse ellu. Me vajame iga hetk Jumala piiritut armu, et olla tugev. Langeme pattu ja sellepärast on Jumal kinkinud meile lepitussõna ja lepitusvere ning lepitaja ameti; pattude andeksandmise evangeeliumi.

Ainult evangeeliumil on uskliku jaoks Jumala vägi. Pauluse teekonnal ja usuvõitluses oli tema jõuks sama evangeelium kui meil. Ta kirjutab roomlastele: „Sest ma ei häbene evangeeliumi, see on ju Jumala vägi päästeks igaühele, kes usub, juudile esmalt ja siis kreeklasele.” (Rm 1:16). Meie jaoks on evangeeliumi olemus kui kink Pühalt Vaimult: lepitussõna ja lepitaja amet.

Lepitaja ameti ja lepitussõna omajatena võime Kristuse käsul ja Püha Vaimu väel kuulutada teisele inimesele patud andeks. Jeesus ise jättis need volitused kord ainult omadele, öeldes: „Kellele te iganes patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.” (Jh 20:23)

Andeksandmise kuulutamine Jeesuse nime ja vere läbi ongi omane meie kuulutusele ja õpetusele. Miks Jeesuse nime ja vere läbi? Piibel ütleb: „Ja kellegi muu läbi ei ole päästet, sest taeva all ei ole antud inimestele ühtegi teist nime, kelle läbi meid päästetakse.” (Ap 4:12). Miks Jeesuse vere läbi? Piibel ütleb: „Moosese Seaduse järgi puhastatakse peaaegu kõik asjad vere kaudu, ja ilma vere valamiseta ei ole andeksandmist.” (Hb 9:22). Patt sunnib konflikti Jumalaga, aga evangeelium lepitab. Maailmas elav Jumala laps on patune, aga ta on lepitatud Jumalaga läbi Kristuse. Tahame rääkida lepitusest, mille oleme saanud, sest Jumal tahab, et kõik teisedki inimesed saaksid lepituse ja saaksid kingi. Jeesus manitseb: „Muidu olete saanud, muidu andke!” (Mt 10:8).

Meile on antud amet ja sõnad kuulutada lepitust neile, kes tunnevad ennast olevat vastukäivuses Jumalaga. Loodame, et kõik, kes tunnevad, et on teinud pattu, nõustuvad võtma vastu lepituse ja saavad Kristuse rahu. Paulus kirjutab korintlastele: „See kõik on Jumalast, kes meid on enesega Kristuse läbi lepitatud ja andnud meile lepitusameti; kuna see oli Jumal, kes Kristuses lepitab maailma enesega ega arvestanud neile nende üleastumisi ning on pannud meisse lepitussõna. Meie oleme nüüd Kristuse käskjalad, otsekui Jumal ise julgustaks meie kaudu. Me palume Kristuse asemel: Andke endid lepitada Jumalaga!” (2Kr 5:18–20)

Kõige keskmes on usk Kristusesse Jumala oma poja kaudu. Jumal annab inimestele usu armust. Usk on inimhõimusele arusaamatu. See on väga isiklik ja Jumal valib, kellele ta selle annab. Kirjas roomlastele tõdetakse: „Ta ju ütleb Moosesele: „Ma halastan, kellele ma halastan, ja heidan armu, kellele ma heidan armu.” (Rm 9:15). Püha Vaimu mõjutusel on usk ka ühine, sest sama Jumala Vaim kogub usukingi saanud Jumala lastest nähtamatu koguduse. Apostliku usutunnistuse selgituses õpetab Luther muuhulgas nõnda: „Mina usun, et maa peal on olemas ainult pühadest koosnev püha kogukond ja kogudus ühe pea, Kristuse all kokku kutsutud Püha Vaimu läbi...” (Suur katekismus).

Usu keskmes on Kristuse täiuslik ohver ja Jumala kuju. Paradiisis juhtunud pattulangemine rikkus inimesse loodud Jumala kuju. Hingevaenlase ahvatlusel eemaldus inimene Jumalast ja Tema õigusest. Naasmine Jumala ühenduse ja lepituse juurde oli võimalik ainult nõnda, et inimeses olnud Jumala kuju parandati Kristuses. Paulus tõdeb, et uskmatusest pimestatud inimene ei suuda näha evangeeliumis olevat Kristuses parandatud Jumala kuju. Ta kirjutab: „neile uskmatuile, kellel praeguse aja jumal on mõtted sõgestanud, nii et neile ei koida evangeeliumi valgus Kristuse kirkuses, kes on Jumala kuju.” (2Kr 4:4)

Sellel, kes osaleb Kristuse ohvris, on õigeks mõistev usk ja ta on Jumala kuju Kristuses. Jumala laps näeb evangeeliumis usu avatud silmadega Kristuse armuandvat palet. Kui me kuuleme elavat evangeeliumit, pöörab Kristus oma pale patuse inimese poole ja annab meile rahu, nii nagu me issanda õnnistusega palume. Ainult Jumal võib aidata inimesel otsida ja leida Jumalat. Inimene ise ei

suuda uskuda või leida Jumalat, ei otsida ega isegi igatseda teda. Paulus kirjutab: „nõnda nagu on kirjutatud: „Ei ole õiget, ei ühtainsatki, ei ole mõistjat, ei ole Jumala otsijat.” (Rm 3:10-11)

Kuna Jumal on õige ja armastab inimesi, annab ta inimesele armukatsumisaega. Muul ajal inimene ei või otsida või isegi igatseda Jumalat. Jesaja raamat kutsub üles: „Otsige Issandat, kui ta on leitav, hüüdke teda, kui ta on ligidal!” (Js 55:6). Jumala laps on vaimulik mõttes elav, aga ta võib surra, kui patt tema üle võimust võtab. Vaimulik surm on patu tagajärg. Elav evangeelium võib äratada vaimulikult surnud jälle ellu. Jumal on läbi aegade ärganud üleastumiste ja pattude tõttu surnuid jälle elavateks Jumala lasteks. Nõnda ka meie ajal.

Paulus kirjutab meelearanduse armu saanud efeslastele: „Jumal on teinud elavaks ka teid, kes te olite surnud oma üleastumistes ja pattudes” (Ef 2:1). Oleme aastate jooksul näinud, kuidas see on ikka veel tõsi. On neid, kes on patu pärast surnud elavast usust ära. Oma rõõmuks oleme näinud ka seda, kuidas paljud on saanud meelearanduse armu, tõusnud üles vaimulikult surnud olekust. Usume, et see räägib ja annab tunnistust elava Jumala koguduse olemasolust ka meie päevil. Jumala laps on samal ajal patune ja õige. Piibellikult uskuvas inimeses mõjutab Jumala Vaim ja kurat inimest liha kaudu. Vaimu ja liha vahel on pidev sõda. Seda sõda nimetatakse usuvõitluseks, milles saame võidu ainult Kristuse abiga. Paulus kirjutab: „Sest lihalik loomus himustab Vaimu vastu ja Vaim lihaliku vastu, need on teineteise vastased, nii et teie ei saa teha seda, mida tahaksite.” (Gl 5:17).

Usuannina saadud Püha Vaim mõjutab Jumala lapses Vaimu vilju. Paulus kirjutab Galaatia kogudusele: „Aga Vaimu viili on armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus, headus, ustavus, tasadus, enesevalitsus - millegi niisuguse vastu ei ole Seadus.” (Gl 5:22-23). Tihtilugu ei tunne me neid vilju eneses ära, kuna patt elab meis. Kuradi vägev jõud mõjutab meid liha kaudu. Takistuseks sellele, et Vaimu viljad oleksid nähtaval ja mõjuks tõhusalt, on liha teod alati selgelt nähtavad.

Paulus jätkab: „Lihaliku loomuse teod on ilmsed, need on: hoorus, rüvedus, kõlvatus, ebajumalateenistus, nõidus, vaen, riid, kiivus, raevutsemine, isemeelsus, lõhed, lahknemised, kadetsemine, purjutamised, prassimised ja muu sarnane” (Gl 5:19–21). Tunneme nende paljude tegude olemasolu kahetsusväärset mõju endale ja oma elule. Jumala lapsed on läkitatud kuulutama Jumala riiki. Jumala riik läheneb inimestele seal, kus Jumala lapsed on kui avatud läkituskirjad. Jeesus saatis oma jüngrid sellele tööle, öeldes: „Ja kui te lähete kuhugi linna ja teid võetakse vastu, siis sööge, mida teile ette pannakse, ja tehke terveks sealsed haiged ja öelge neile: „Jumala riik on teie lähedal!” (Lk 10:8-9).

Jumala riik, millest me peame kuulutama, on igavene, nähtamatu ja üleilmne. See on armu riik inimeste keskel ja selle olemust ega tulekut ei saa näha. Jeesus vastas nõnda: „Aga kui variserid Jeesuselt küsisid, millal tuleb Jumala riik, siis vastas ta neile: „Jumala riik ei tule ettearvatavalt ega öelda: „Ennäe, siin!” või „Seal!”, sest ennäe, Jumala riik on teie seas!” (Lk 17:20-21)

Igavene ja kõigutamatu Jumala riik on au riik taevas. Jumal tahab, et kõik inimesed pääseksid elu lõppedes taevasse. Kõik Jumala pühad, nii need, kes veel elavad, kui ka need, kes on surnud, on Kristuse kaudu Jumala riigi elanikud. Iga laps, kes sünnib maailma, sünnib Jumala riiki. Sigitumisest peale maailma tulnud ja inimesena elanud Kristus valmistas õiguse ja annab lapsele osaduse Jumala riigiga juba emaüas.

Psalmis öeldakse: „Su silmad nägid mind juba mu eos ja su raamatusse kirjutati kõik päevad, mis olid määratud, ehk küll ühtainustki neist ei olnud olemas.” (Ps 139:16). Kristus on tee, mis avatakse inimesele sigitumises ja see tee läheb läbi elu, üle surma jõe kuni taevani välja. Kui Jumala laps sureb, viiakse ta üle taevase hiilguse riiki, Aabrami rüppe. Paulus tunnistas maavalitseja ees end sellel teel rändajaks, kui teda naatsaretlaste lahkusu peameheks olemises süüdistati: „Ma tunnistan sulle aga seda, et ma usuteed mööda, mida nemad nimetavad lahkusuks, teenin oma isade Jumalat, uskudes kõike, mis Seadusesse ja prohvetite raamatutesse on kirjutatud” (Ap 24:14).

Armuriik maa peal on nähtamatu Jumala kogudus. Maailmas elav Jumala laps elab armuriigis, ülevalt alla lastud kogudusema hoolitsuse all. Paulus õpetab: „ent ülalasu Jeruusalemm on vaba naine, kes on meie ema” (Gl 4:26). (vrd Ilm 21:2-3) Nähtamatus ja eksimatus ülemaailmses koguduses, armu taevas õpetab Püha Vaim kõiki selle liikmeid ühtemoodi. Kristuse õpetus on sama sõltumata riigist, selle kultuurist, keelest või nahavärvist.

Kristuse poolt ette valmistatud tee auhiilguse taevasse kulgeb läbi armutaeva. Uus Jeruusalemm on valmistatud taevas ja laskunud maa peale inimeste keskele. Patmose saare ilmutuses näidati Johannesele armu taeva, nähtamatu koguduse laskumist inimeste keskele. Ta räägib nähtust nii: „Ja ma nägin püha linna, uut Jeruusalemma, taevast Jumala juurest alla tulevat, valmistatud otsekui oma mehele ehitud mõrsja. Ja ma kuulsin valju häält troonilt hüüdvat: „Vaata, Jumala telk on inimeste juures ning tema asub nende juurde elama ning nemad saavad tema rahvaiks ning Jumal ise on nende juures nende Jumalaks.” (Ilm 21:2-3).

Eri riikides ja paikkondades on nähtav ja elav kogudus oma inimlike puudustega. Kristus on lubanud olla alati omade keskel. Ta kohtab meid teises Jumala lapses. Eri riikides ja eri paikkondades on leida nähtav kogudus. Nagu algkogudus, on ka Kristuse osaduses elavate Jumala laste hulk inimlik. Vaenlane on külvanud Jumala sõna ehk hea seemne sekka raiheina. Seetõttu on nähtava koguduse elus ja tegemistes näha meie armetust ja ekslikkust.

Jeesuse seltsis rännanud jüngrid kahtlesid, vaidlesid oma suuruse üle, olid meeleheitel ja põgenesid, kui Jeesus kinni võeti. Jeesuse tähendamissõna nisust ja raiheinast kirjeldab õige ja vale kasvu ja mõju Jumala riigis: „Taevariik on inimese sarnane, kes külvas oma põllule head seemet. Aga inimeste magades tuli ta vaenlane ja külvas raiheina nisu sekka ning läks minema.” (Mt 13:24-25).

Nähtavas ja ekslikus koguduses ei lahutata kurja ja vale kasvamist tegelikust kasvamisest enne kui alles maailma lõpul. Jeesus lubab: „Inimese Poeg läkitab oma inglid ja need korjavad tema Kuningriigist kõik pahanduse- ja ülekohtutegijad” (Mt 13:41). Nähtavat kogudust võib tunda ära ühisest ja omavahelisest armastusest Kristuse ja Kristuse ihu teiste liikmete vastu. Jeesus ütleb: „Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate.” (Jh 13:35)

Me vajame taevateed käies teiste Jumala laste tuge. Usklike inimeste nähtavas ja ajalikus koguduses on Jumala lapsed üksteisele teekaaslased. Kui ülempreester Joosua sai meeleparanduse armu, ei jäetud teda üksi. Talle anti teekaaslasteks nii konkreetseid kui lähikonnas elavaid inimesi. Sakarja raamatus öeldakse: „Nõnda ütleb vägede Issand: Kui sa käid minu teedel ja täidad minu antud kohustust, siis sinagi mõistad õigust minu kojale ja valvad ka mu õuesid, ja ma annan sulle ligipääsu nende hulgas, kes siin seisavad.” (Sk 3:7)

Miks me tahtsime sellest sulle rääkida ja mida me loodame, et sinuga juhtuks? Ma loodan, et selle kõne kuulajate hulgas on neid, kes kuulduga nõustuvad. Võib olla ka neid, kes ei suuda nõustuda ja mõtlevad teisiti ja suhtuvad isegi kriitiliselt meie õpetusse. See on arusaadav ja piibellik. Paulus ju tõdeb: „Sest usku ei ole kõikidel.” (2Ts 3:2).

Ma loodan, et see lõikab sulle südamesse nõnda kui esimesel nelipühal Jeruusalemmas olnud inimestele. Luukas räägib nelipühade imest: „Seda kuuldes lõikas see neile südamesse ja nad ütlesid Peetrusele ja teistele apostlitele: „Mida me peame tegema, mehed-vennad?” Aga Peetrus ütles neile: „Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse oma pattude andeks saamiseks, ning siis te saate Püha Vaimu anni. Sest see tõotus on antud teile ja teie lastele ning kõikidele, kes on eemal, keda iganes Jumal, meie Issand, enese juurde kutsub.” (Ap 2:37–39).

Ristija Johannes ennustas, kuidas pärast teda tuleb see, kes ei risti veega, vaid Püha Vaimuga. (Mk 1:7-8) See on saanud tõeks ja me kuulutame Püha Vaimu ristimist Jeesuse nime ja vere läbi. Püha vaimu ristimine on pattude andeksandmise kuulutus. Selles on lubadus pattude andekssaamisest. Kui sa tahad, saad nüüd ka sina uskuda. Kui sa tunned, et sa otsid rahu ja et Jumal kutsub sind, oled sa saanud Jumala poolt kingina armukatsumisaja.

Ma julgustan sind liginema armutroonil istuvale Kristusele kirjas heebrealastele olevate sõnadega: „Läki siis julgusega armu aujärje ette, et me halastust saaksime ja armu abiks leiaksime parajal ajal!” (Hb 4:16). Nüüd on just õige aeg paluda tema abi. Jumala riik läheneb sulle ja sulle pakutakse elavat evangeeliumi uskumiseks. Saad uskuda sulle kuulutatud elava evangeeliumi kaudu kõik oma patud andeks Jeesuse nime ja vere läbi. Tahan veel öelda sulle, mu vend ja õde, kes oled usuanni omanik, aga tunned ennast patuse ja ebaõnnestununa. Sama evangeelium otsib, leiab ja kohtab ka sind. Usu patud andeks meie Lunastaja teene ja armu tõttu -tema nime ja vere läbi.